

O KOČKÁCH (A LIDECH)

Úvodní část se zaměřuje na seznámení s touto maličkou agilní a svéhlavou šelmičkou a s tím, jak došlo k jejímu soužití s člověkem. Vztah člověka ke kočce se v různých částech světa a historických obdobích měnil, než se ve většině zemí staly kočky oblíbenými domácími mazlíčky. Také je zmíněno několik mýtů, kterými jsou kočky opředeny. A v závěru najdete popis kočičích (super)schopností, které těmto šelmám pomáhají přežít v divoké přírodě, při lovu, a pomohly i k tomu, že se dostaly a mají své pevné místo v lidských srdcích. Jsou sice lidé, kteří je nemusí, ale jsou i tací, co si svůj život bez nich nedokážou představit.

KOČKA

Kočka domácí (*Felis catus*) je šelma z čeledi kočkovitých (*Felidae*), která byla domestikována z africké kočky divoké (*Felis silvestris lybica*). Čeleď *Felidae* se dělí na kočky z podčeledi *Pantherinae*, které řvou (lvi, tygři, levharti), a kočky z podčeledi *Felinae*, které místo toho vrní (pumy, rysové, kočky domácí).

Kočky domácí se vyznačují zatahovacími drápy, mohutným tělem, bystrými smysly, dlouhým ocasem a zuby přizpůsobenými k lovu kořisti.

Kočkovité šelmy, které se podobaly těm dnešním, se poprvé objevily na počátku pliocénu (před 5,3 až 3,6 miliony let) a téměř beze změn existují až do současnosti. Kočky jsou prostě dokonalé, jak jsou. Oproti tomu třeba psí tělo, schopnosti a temperament za více než 30 tisíc let od jejich domestikace prošly výraznou proměnou. A zatímco psi se podřizují člověku, kočky se tak snadno se svou nezávislou povahou podříditi nenechají. To je něco, co mnohé lidi odrazuje, ale mnohé jiné zase přitahuje.

„I ta nejmenší kočička je největším mistrovským dílem.“

LEONARDO DA VINCI